

Vazgeçmenin Anatomisi

– AYDIN UZKAN · 06 Haziran 2025

Anlam ve aidiyet arayışındaki insan için imkan ve dönüşüm bağlamında anahtar bir kavramdır vazgeçmek. Sürekli değişken ve akışkan olan dünyada, ayrılmak , geride bırakmak ve vazgeçmek modern bir ritüel artık. Buda, mutluluğun anahtarını, vazgeçmeyi öğrenmekten geçtiğini söylüyor. Hayat, dinamik kurgusuyla sürekli yeni şeyleri hayatına katmaya, bir şeyler edinmeye ve tabii ki vazgeçmeye zorluyor insanı.

Vazgeçmek, elbette her zaman kaybetmek , yenilmek, pes etmek anlamına gelmiyor . Hele ki, bir kaçış asla değildir. Sanılır ki her şeyi sınımsız tutan güçlüdür. Oysa güçlülük, vazgeçebilmektir. Vazgeçmek her zaman kötü değildir ama her zaman vazgeçmek kötüdür .

Daha güçlü bir başlangıç için güç toplamaktır vazgeçmek. Zihnimizi, kalbimizi sıfırlamak, belki de fabrika ayarlarımıza dönebilmektir. Her şeyin sıradanlaştığı bir dünyada, bazen en doğru seçim budur. Vazgeçmek bir hayal kırıklığının küllerinde boğulmak değil, yeni bir zaferin sıcaklığıyla ısınmaktır. Asla beklentilerini düşürerek yaşamının ağırlığı altında ezilmek değildir.

Çift yönlü bir bıçaktır vazgeçme. Yeni bir hikaye oluşturma adına atılan, cesur bir adımdır. Kritik bir kararın ötesine atılmış ıslak imzadır. Huzuru tırpanlayanlara karşı dürüst bir düellodur. İnsanın kendine özgürlük alanları açma mücadelesinin bitmediğinin kanıtıdır.

Yaşananları vefa potasında bırakıp, kirli hafızayı boşaltmak adına fantazi baloncuklarını patlatma sürecidir vazgeçmek. İşlevini yitirmiş cansızları tedavülden kaldırmaya dönük kozmopolit bir coğrafyanın diğer adıdır. Bu coğrafyada fikirler, alışkanlıklar, ilişkiler, makam, itibar, duygular ve daha pek çok şeyden vazgeçilir.

Her vazgeçiş, kendini doğuracak başlangıçların tohumlarını içinde taşır. Bir an geriye çekilip, hayata

makro düzeyden bakmaya, kaçırdıklarımızı fark edip, iyiye ve güzele yönelebilmeye imkan sağlar. Bazen bağları kesmek olabildiği gibi, bazen daha sağlam bağ kurabilme imkanı da sunar.

“Bazen en iyi seçim vazgeçmektir ” der Dostoyevski. Cesurca vazgeçmek gerekir . Alışkanlıklardan, vurdum duymazlardan. Kopmak gerekir kördüğüm olmuş bağlardan. Ansızın, haber vermeden, minnet etmeden, geriye dönmeden vazgeçmek gerekir. Silgi kullanmadan, üzerini karalamadan, kendine yeni bir yol çizmek gerekir. Yol ne kadar uzarsa , U dönüşü yapmak o kadar zorlaşır.

Vazgeçmek Zaferdir. Vazgeçebilen insan cesurdur. Bu yüzden, bir çırpıda vazgeçemeyenler, çırpına çırpına vazgeçer. Bir yerlerde duracağına uzağında durur.

Geçmişe takılı kalmadan cesurca vazgeçerek “hayır” diyenler, hayatındaki evetlere yer açar. Karadan vazgeçemeyen , okyanusların maviliğine erişemez. Bazen en başarılı kararların ardında , gerçekten vazgeçtiklerimiz vardır. Bazen de her şeyden vazgeçtiğinde aradığını bulur insan.

Vazgeçerek azalanlar, hafifleyerek ruhuyla bütünleşenlerdir. Bunlar geçmişin yatırımına değil, geleceğin kazancına odaklanır. Olumsuz gidişatı, olumluya çevirmenin bir yolu da budur.

Vazgeçmek, her şeyi kendi yazgisına bırakmak ve onsuzluğa razı olabilmektir .Bu yüzden, elinden geleni yaptıktan sonra olmuyorsa, ayağından geleni yapıp gitmesi , vazgeçmesi efdâldir. Bir sıcak hava balonuna benzeyen şu hayatta, yükselip yol almak isteyen, ağırlık yapan her şeyden vazgeçmeli , onları boşluğa bırakmalıdır.

Madem ki dünya durmuyor, geçip gidiyorsa, insan da vazgeçip gitmeyi bilmeli. Bir şeylerden vazgeçmek belki kolay ama onun yerine koyacağını bulmak asıl olay.

.

.